

Arrest

nr. 110 856 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. MAJUMDAR en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van het dorp Pirer Bazar te Sylhet. Uw vader was "General Secretary" van de lokale Bangladesh Nationalist Party (BNP). Uzelf was politiek volledig inactief. Drie neven van uw vader, leden van de Awami League (AL), aasden sinds lang op zijn vele grondeigendommen. Op 10 juli 2009 bezetten zij een van zijn rijstvelden. Uw vader wilde hen weggagen maar werd mishandeld; hij overleed op 26 juli 2009 aan zijn verwondingen. De daaropvolgende maanden werden ook u en uw moeder lastiggevalen en onder druk gezet om hen de grond over te dragen, hetgeen u weigerde. Op 12 september 2011 werd uw moeder na zo'n nieuwe aanval gered door de bureu. Vanaf dan bracht zij u in veiligheid bij uw grootouders. Dit bleek evenwel niet voldoende, daar zij ook hier op 25 maart 2012 werd lastiggevalen en bedreigd. Uiteindelijk besloot uw moeder dat u best het land verliet. Op 20 juli 2012 vertrok u naar India, Zuid-Afrika en Frankrijk. U vroeg asiel in België op 6 september 2012.

U legde ter ondersteuning van uw relaas een geboorteakte en een schoolattest neer.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet heeft kunnen overtuigen dat u Bangladesh diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Bangladesh alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet op Subsidiäre bescherming zou lopen.

Het CGVS verwijst vooreerst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 13.09.2012 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoet aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit houdt bijgevolg in dat uw identiteit evenmin onomstotelijk vaststaat. U legt immers slechts een geboorteakte neer, waarbij zoals gezegd het CGVS de geboortedatum niet kan aanvaarden. Uw geboorteakte zonder foto geeft ten andere een indicatie over uw identiteit maar geeft daarover geen uitsluitsel wat een identiteitskaart of een paspoort wel kan doen. Voor wat betreft uw bewering dat u voor uw leven vreest omwille van een landconflict stelt het CGVS vast dat uw relaas erover onsamenhangend, vaag en weinig doorleefd is. Zo weet u enkel te zeggen dat uw vader “ernstig gewond” werd, dat hij “met een scherp mes werd gestoken en onderweg naar het ziekenhuis overleed”. Verder gevraagd naar details van deze tragische gebeurtenis antwoordt u dat er “niets gebeurde, hij stierf op weg naar het ziekenhuis, we begroeven hem en gingen naar huis” (zie gehoorverslag CGVS, dd. 12.04.2013, p. 6). Het volkomen gebrek aan inleving en uitgebreid beschrijvende elementen hierover verbaast sterk. U stelt zich al gauw tevreden met stereotiepe verklaringen zonder enig oog voor bijzonderheden, hetgeen doet vermoeden dat het om een verzonnen relaas gaat. Het CGVS wijst er voorts op dat u verklaart dat de neven sinds een drietal maanden hun zoektocht naar u stopzetten (p. 4). Doorgevraagd naar andere mensen die uw terugkeer dan wel nog in de weg zouden kunnen staan komt u niet verder dan “een paar mensen”. Verder gevraagd naar uitleg verklaart u hierover “het is een groep, ze betalen mensen om hun job te doen”. Gevraagd naar wat u hieronder verstaat volhardt u in de vaagheid: “1 of 2 mensen van het dorp en een paar van een ander dorp”. Na bijkomend aandringen vanwege het CGVS beweert u dat het om nog andere neven van Uddin zou gaan en andere “rijke en machtige mensen van de AL”. Dergelijke ontwijkende antwoorden kunnen niet ernstig genomen worden. U blijkt immers niet eens de bron van uw vrees te kunnen identificeren. Hierbij valt het overigens op dat het telkens uw moeder en niet uzelf was die de bedreigingen zou hebben geïncasseerd. Hoewel uw vader in 2009 zou zijn vermoord, is het even treffend als ongeloofwaardig dat de vermeende landbezitters nog jaren loze bedreigingen zouden uiten aan een vrij weerloze vrouw en jongeman die in tegenstelling tot de vader geen politieke positie bekleedden. Uw vertrek lijkt bijgevolg geenszins ingegeven door acuut gevaar. Kortom, uit uw gebrekkige beschrijving en opvolging van deze vermeende landzaak blijkt dat het conflict zelf wellicht elke geloofwaardigheid mist.

U legde bovendien geen enkel begin van bewijs voor over uw problemen, noch inzake het overlijden van uw vader en de omstandigheden hieromtrent, noch inzake de grondeigendommen, noch inzake de bedreigingen die u beweerde te kennen. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Met name uw reactie op de feitelijke bezetting van het land door de neven is ongeloofwaardig. Uw moeder zou een General Diary (GD) hebben ingediend maar “ze deden niets”. Uw vader zou voor dit land zijn gestorven, maar naast enkele vruchteloze bezoeken aan lokale mandatarissen laat u na om de klacht ook gerechtelijk op te volgen (p. 6): “we konden niets anders doen, we deden ons best maar (...) ze zijn zo machtig”. Dat de politie haar klacht wel zou noteren maar er geen kopie van zou afleveren komt hoe dan ook ongerijmd over. Zodoende beschikt u over geen enkel (gerechts)document met betrekking tot uw zaak. Gevraagd naar de reden waarom u dan geen advocaat nam om u hierin bij te staan, beweert u dat uw moeder een “vrouw is die niets weet”. Als zij werelds genoeg was om haar land te verkopen en u naar het buitenland te sturen, gaat het CGVS er vanuit dat zij eveneens de mogelijkheid kon overwegen om de nalatenschap van haar echtgenoot op alle mogelijke manieren te verdedigen, inclusief via juridische weg. U ontbeerde hiervoor naar eigen zeggen de contacten, de tijd en het geld. Deze verklaring kan evenmin voldoen: u had immers nog zeer regelmatig contact met uw moeder en dit tot 3 april 2013 (p. 3). Zij had dus ruimschoots de tijd om u hierbij te helpen. Dat ze sinds zeer kort plots niet meer thuis is (p. 2) doet hier niets aan af, aangezien uw asielaanvraag van maanden hiervoor dateert. Het gebrek aan documentatie verwondert des te meer, daar uw vader zijn eigendomspapieren gewoon thuis in een kluis had liggen (p. 6), net als zijn overlijdensakte (p. 2) en de attesten die u opmerkelijk genoeg wel neerlegt (p. 4). Bijkomend dient

erop te worden gewezen dat u uw verhaal bijstelt naar gelang van de vraagstelling van het CGVS. Zo bevestigt u aanvankelijk dat u per mobile telefoon contact heeft uw moeder, oom en vrienden. Vervolgens verklaart u even stellig dat zij geen gsm heeft (p. 4). Sinds enkele weken zou zij bovendien op een onbekende plaats aan het werk zijn (p. 5), hetgeen in het licht van uw eerdere verklaringen hoogst onwaarschijnlijk overkomt en eerder ingegeven lijkt door onwil om het CGVS van informatie te voorzien. Voor wat betreft uw argument dat zij zich de post(zegel) niet kan veroorloven, moet er toch op worden gewezen dat u vorig jaar wel degelijk de (aanzienlijke)fondsen kunnen verzamelen om een illegale reis naar Europa te ondernemen (1 miljoen taka, p. 2).

U heeft uw asielaanvraag dus niet aannemelijk kunnen maken. Bijgevolg kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor u zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van uw aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing dd. 2 mei 2013 luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN-ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten A. M. {...}

geboren te Sylhet, op (in) 25.05.1992

en van nationaliteit te zijn: Bangladesh

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 25/04/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.1.1. In casu richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en a fortiori toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.1.2. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (het inroepen van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, het eventuele indienen van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, het eventuele indienen van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.1.3. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke

vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van het indienen van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.1.4. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, betreft en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.1. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing een stereotiepe motivering bevat waar zij gebaseerd is op het gebrek aan emotie dat zij zou hebben gehad bij haar relaas. Zij stelt dat zij ingetogen is van aard en bijzonder traumatische gebeurtenissen heeft moeten doorstaan. Zij was slechts een puber toen haar vader overleden is. Het is dan ook niet onoverkomelijk dat zij *“alles heel droog vertelt”*.

3.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.3. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt geenszins dat de verwerende partij zich vergenoegd heeft met een stereotiepe motivering maar integendeel het geheel van de verklaringen van de verzoekende partij in ogenschouw heeft genomen en op gefundeerde wijze heeft geoordeeld dat deze verklaringen niet aannemelijk zijn. De commissaris-generaal argumenteert immers waarom hij het asielrelaas van verzoekende partij weinig doorleefd acht. Zo motiveert hij dat verzoekende partij blijft steken in vage en niet gedetailleerde verklaringen en verwijst hij naar de desbetreffende verklaringen van verzoekende partij dienaangaande in het gehoorverslag. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij zijn relaas op een coherent, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt, zeker voor wat betreft belangrijke gebeurtenissen. Het argument dat hij ingetogen van aard is kan hoegenaamd geen verantwoording bieden voor de vele vage en weinig doorleefde verklaringen daaromtrent. Waar verzoeker lijkt te beweren dat de door verwerende partij vastgestelde vaagheden te verklaren zijn door de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor. Waar verzoeker meent dat de door de tegenpartij vastgestelde vaagheden van dien aard zijn om door het tijdsverloop uitgelegd te worden, wijst de Raad er op dat de vastgestelde vaagheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw en gedetailleerd kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in zijn geheugen gegrift te zijn. Ook verzoekers verwijzing naar zijn jeugdige leeftijd op het ogenblik dat zijn vader overleden is, kan niet overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Immers dient de Raad op te merken dat verzoeker blijkens een medisch onderzoek naar leeftijdsbepaling in september 2012 minstens 19 jaar oud was en bijgevolg op het moment van de feiten in juli 2009 een zekere leeftijd had zodat verwacht kan worden dat hij zich dergelijke ingrijpende gebeurtenissen zoals het overlijden van zijn vader en de omstandigheden daaromtrent gedetailleerd herinnert.

3.2.4. Waar verzoeker kritiek uit op het motief *“Hoewel uw vader in 2009 zou zijn vermoord, is het even treffend als ongeloofwaardig dat de vermeende landbezetters nog jaren loze bedreigingen zouden uiten aan een vrij weerloze vrouw en jongeman die in tegenstelling tot de vader geen politieke positie*

bekleedden. Uw vertrek lijkt bijgevolg geenszins ingegeven door acuut gevaar” en zich daarbij beperkt tot het geven van een summiere samenvatting van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij aldus in gebreke blijft. Verzoekende partij dient er voorts op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal immers hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en bijgevolg tot de ongegrondheid van zijn asielaanvraag.

3.2.5. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker navolgende motivering van verwerende partij betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door hem voorgehouden asielrelaas ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand dient te worden beschouwd: *“Het CGVS verwijst vooreerst naar de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op datum van 13.09.2012 in verband met de medische test tot vaststelling van uw leeftijd, overeenkomstig de artikelen 3§2, 2° ; 6§2, 1° ; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004. Die beslissing toont aan dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,8, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is. Aldus blijkt dat u ouder bent dan u zich voordoe aan de Belgische autoriteiten. U trachtte aldus de Belgische autoriteiten te misleiden. Dit houdt bijgevolg in dat uw identiteit evenmin onomstotelijk vaststaat. U legt immers slechts een geboorteakte neer, waarbij zoals gezegd het CGVS de geboortedatum niet kan aanvaarden. Uw geboorteakte zonder foto geeft ten andere een indicatie over uw identiteit maar geeft daarover geen uitsluitsel wat een identiteitskaart of een paspoort wel kan doen.”* En: *“U legde bovendien geen enkel begin van bewijs voor over uw problemen, noch inzake het overlijden van uw vader en de omstandigheden hieromtrent, noch inzake de grondeigendommen, noch inzake de bedreigingen die u beweerde te kennen. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient daarvoor een aannemelijke verklaring te worden gegeven, hetgeen in casu niet het geval is. Met name uw reactie op de feitelijke bezetting van het land door de neven is ongeloofwaardig. Uw moeder zou een General Diary (GD) hebben ingediend maar “ze deden niets”. Uw vader zou voor dit land zijn gestorven, maar naast enkele vruchteloze bezoeken aan lokale mandatarissen laat u na om de klacht ook gerechtelijk op te volgen (p. 6): “we konden niets anders doen, we deden ons best maar (...) ze zijn zo machtig”. Dat de politie haar klacht wel zou noteren maar er geen kopie van zou afleveren komt hoe dan ook ongerijmd over. Zodoende beschikt u over geen enkel (gerechts)document met betrekking tot uw zaak. Gevraagd naar de reden waarom u dan geen advocaat nam om u hierin bij te staan, beweert u dat uw moeder een “vrouw is die niets weet”. Als zij werelds genoeg was om haar land te verkopen en u naar het buitenland te sturen, gaat het CGVS er vanuit dat zij eveneens de mogelijkheid kon overwegen om de nalatenschap van haar echtgenoot op alle mogelijke manieren te verdedigen, inclusief via juridische weg. U ontbeerde hiervoor naar eigen zeggen de contacten, de tijd en het geld. Deze verklaring kan evenmin voldoen: u had immers nog zeer regelmatig contact met uw moeder en dit tot 3 april 2013 (p. 3). Zij had dus ruimschoots de tijd om u hierbij te helpen. Dat ze sinds zeer kort plots niet meer thuis is (p. 2) doet hier niets aan af, aangezien uw asielaanvraag van maanden hiervoor dateert. Het gebrek aan documentatie verwondert des te meer, daar uw vader zijn eigendomspapieren gewoon thuis in een kluis had liggen (p. 6), net als zijn overlijdensakte (p. 2) en de attesten die u opmerkelijk genoeg wel neerlegt (p. 4).”* En: *“Sinds enkele weken zou zij bovendien op een onbekende plaats aan het werk zijn (p. 5), hetgeen in het licht van uw eerdere verklaringen hoogst onwaarschijnlijk overkomt en eerder ingegeven lijkt door onwil om het CGVS van informatie te voorzien. Voor wat betreft uw argument dat zij zich de post(zegel) niet kan veroorloven, moet er toch op worden gewezen dat u vorig jaar wel degelijk de (aanzienlijke)fondsen kunnen verzamelen om een illegale reis naar Europa te ondernemen (1 miljoen taka, p. 2).”*

3.2.6. Het argument dat verzoeker zal trachten zijn asielrelaas te staven aan de hand van stukken kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Tot op heden heeft verzoeker nagelaten stavingsstukken voor te leggen.

3.2.7. De considerans aangaande de vraag of verzoekers moeder al dan niet een gsm zou hebben wordt ten overvloede aangevoerd nu de bestreden beslissing genoegzaam geschraagd is door de overige motieven. Kritiek op overtollige motieven kan op zich niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep.

3.2.8. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

3.2.9. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, met uitzondering van het overtollig bevonden motief, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 2 mei 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER